

Procházím chodbou plnou obrazů mých předchůdců, jeden mocnější a osobitější než předchozí. I když tu chodím několikrát denně přes osmnáct let, stále mě překvapuje, že mezi dominantními osobnostmi mého rodu je pouze jedna jediná žena. Mezi stovkami portrétů, jedna jediná. A tou je moje praprababička Evelin. Dokázala postavit tradicím a byla první královnou Adreidy. Byla to mimořádná osoba, ale žena, a to se některým poddaným moc nelíbilo.

Dojdu do zahrady na východní straně paláce, kde mě čeká hodina umění. Všichni, kdo si myslí, že život princezny je kdovíjak zábavný, se pletou. Každý den hodiny vzdělávání a příprava na etapu, kterou většina považuje za nejpodstatnější v jejich životě, manželství. Kéž by to bylo tak jednoduché.

„Dnes nás bude čekat malba našeho paláce, princezno, a namalujete mi západní křídlo paláce. Máte na to celé odpoledne, takže se do toho můžete pustit.“ Řekne mi profesor umění pan Collins, když se dostaví na stanovené místo dnešní hodiny.

Pan Collins zásadně nezdraví, takže i já vynechám zdvořilosti a zaměřím se na práci. Západní křídlo jsme ještě nikdy nemalovali a už vůbec se o něm nemluví. Zvláště nám dívkám se o něm neříká. Pamatuji si, že už jako děti jsme všechen čas trávili jen ve východním křídle. Nikdy v životě jsem tam neviděla nikoho vkročit, proto mě stále překvapuje, že je ve stejném stavu jako obývané východní křídlo. Pokaždé když jsem se jen zmínila o druhé straně paláce, všichni mě hned umlčeli, že mě to nemá co zajímat. Ovšem mým starším bratrům, kteří zmizeli neznámo kam, otec o tom jednou pověděl. A pak už jsem George a Michaela nikdy neviděla. Rodiče mně a sestřím řekli, že jeli k tetě Haně do jejího království v Adarlii válčit.

„Máte nějaký problém, Angelino?“ zeptá se mě pan Collins, který už stihl dojít ke mně.

Asi jsem o tom přemýšlela delší dobu, než jsem myslela. Pan Collins tu s námi žije už asi padesát let a učil i mého otce.

„Ne, vše je v pořádku,“ odpovím s úsměvem „ale vrtá mi hlavou, co se nachází v západním křídle?“

Je zřejmé, že ho má otázka zaskočila, protože si dává na čas se svou odpovědí: „Víte, Angelino, myslím, že nejsem ta správná osoba, která by vám to měla povědět.“

„Koho se potom mám zeptat?“

„No, víte, já mám zakázáno, ehm, mluvit o tom před, ehm,“ pan Collins se začíná zakoktávat, což se mu nikdy nestává, „před vámi i vašimi sestrami, protože to, co se tam děje, není nic pro vás ani pro vaše sestry.“

„A co mí bratři, těm byste to řekl?“ zeptám se s povytaženým obočím.

Pan Collins úplně zbledne. Myslím, že se tu za chvíli složí, jestli budu pokračovat ve svém vyptávání, ale překvapivě odpoví. „Ano, a ti to také vědí a mohou tam vkročit, protože jsou zdatní v boji, který se učí celý svůj život, a byli k tomu předurčení.“

„Tím chcete říct, že tam já jako žena nemůžu vstoupit?“ zeptám se našťavaně.

„Dalo by se to tak říci,“ zhodnotí a barva se mu už začíná vracet zpět do obličeje, než se ale stačím zeptat znovu, vyruší nás služebná.

„Moc se omlouvám, ale mohla bych si, pane Collinsi, vypůjčit princeznu Angelinu? Přijel za ní princ ze Severní země,“ řekne služebná s úsměvem. Já se

však neusmívám. Mám hned dva důvody. První je ten, co jsem se právě dozvěděla, a ten druhý, že takovýto „návštěvník“ je tu už asi po páté jen za tenhle týden. Jakmile je vám víc jak šestnáct let, hned se do království začínají sjíždět nápadníci z celého ostrova. Jeden lepší než druhý.

Když se služebnou vejdem do hlavního sálu, na trůně už sedí můj otec, moje matka stojí vedle něj a povídají si s mou návštěvou. Všimnu si, že u oken sedí i moje dvě mladší sestry Cara a Olivia a celou situaci bedlivě pozorují, protože je to za pár let čeká také. Dříve jsem na jejich místě sedávala taky, když jsem pozorovala Meghan a později i Elizabeth. Ty už jsou ovšem dávno vdané a teď je řada na mně. Jak báječné.

Otec si všimne, že už jsem se také dostavila a přeruší konverzaci s neznámým mladíkem.

„Angelino, konečně jsi tady,“ řekne s úsměvem, „dnes za tebou přijel princ ze Severní země.“

„Rád vás poznávám, princezno,“ řekne princ, ukloní se a já jemu taky, „mé jméno je Charles.“

„Já vás také ráda poznávám, a jak už nejspíš víte, jmenuju se Angelina.“ Také se představím.

Páteční večere trávíme všichni společně, tedy aspoň ti, kteří tu zbyli. Hodně jsem přemýšlela o tom, co mi řekl pan Collins o západním křídle, a šla jsem hledat i nějaké informace v knihovně. Ale nic jsem nenašla, kromě mapy chodeb. Nezbývá mi nic jiného než se zeptat rodičů.

„Maté nějaké zprávy o Georgovi a Michaelovi? Jak se mají u tety Anny?“ zeptám se rodičů.

„U tety Anny se mají dobře, zlatíčko, teta Anna psala, že nedávno pro ni vyhráli nějakou důležitou bitvu,“ usměje se na mě a na otce matka a pokračuje dál v jídle.

Chytili se. Dříve nám vyprávěli, že jeli k tetě Haně, ne Anně. Začínám se trochu bát, kam vlastně zmizeli.

„To je skvělé.“ odpovím a všimnu si, že i Cara s Olivii jsou zmatené a probodávají mě pohledy, na co tím narážím. Vždy to bylo tak, že moje čtyři sestry byly ty klidnější a mnohem více se chovaly jako princezny. Já jsem měla spíše opačné zájmy, které jsem sdílela s bratry ještě předtím, než zmizeli. Trávila jsem hodiny tím, že jsem pozorovala, jak se učí bojovat, což já jsem se jako žena naučit nemohla. Tak jsem v komnatě trénovala sama, všechno, co jsem od nich odkoukala. Dá se říct, že i já jsem dobrý bojovník, což mi všichni upírají, protože ženy nemohou bojovat stejně dobře jako muži.

„A co mi můžete říct o západním křídle?“ zeptám se rovnou a rodiče se na sebe podívají s vyděšeným výrazem. Já však stále pokračuji v jídle a zůstávám klidná.

„K čemu to potřebuješ vědět, Angelino?“ zeptá se mě otec.

„Řekněme pro vzdělávací účely.“

„Já si myslím, že není třeba nic vědět.“ Poznám, že se otec snaží uklidnit, aby na mě nezačal křičet.

„Já si ale myslím, že nás to tady zajímá všechny,“ přeje du pohledy po svých sestřích, „a myslím, že i George a Michaela u tety Anny nebo Hany nebo jak ji vždycky pojmenujete, by to taky zajímalo.“ Složím si ruce na stole a podívám se otci do očí.

„Co si to dovoluješ, Angelino!“ začne na mě křičet.

„Nekřič tady, Davide,“ uklidňuje ho matka.

„Promiň, Lauro, ale naše dcera se nás tady snaží z něčeho obvinít! Přitom my se jí snažíme zajistit co nejlepší život!“ řekne otec už jen zvýšeným hlasem a probodává mě pohledem.

„Já se snažím jen zjistit pravdivé informace, tati, nic jiného. A moc dobře víte, že se zatím vdávat nechci, že bych radši šla bojovat s bratry, než dělat jen ozdobu svému manželovi a nemoci říct ani svůj názor.“ Tím jsem v mém otci odjistila bombu.

„Dobře, jestli se nechceš vdávat, tak se jdi sama podívat, co tam je a jestli se vrátíš, tak se budeme dál bavit o tvém vdávání,“ řekl rozhodně.

„Davide!“ zakřičí na něj matka. „Vždyť ji tam nemůžeš poslat, vždyť to nezvládne!“

Na chvíli vypnu. Dokonce i má matka si myslí, že se o sebe nedokážu postarat, a to každého vždy podporuje. Jakmile se vrátím do reality s vymyšleným plánem, co udělám dál, zvednu se ze židle, urovnám si šaty a mířím ke dveřím k východu.

„Kam jdeš, Angelino?“ zeptá se mě naštvane matka.

„Jdu to sama zjistit,“ řeknu s úsměvem matce.

„Angelino, ty ses snad zbláznila? Jsi úplně stejně bláznivá jako babička Evelin! Taky vždy musela dělat pravý opak, než měla.“ Už i matka vstává od stolu.

Já se však zastavím u dveří a v klidu ji povím: „Vidíš, a stala se tak první královnou. Když se ona zvládla postavit lidem, co ji nevěřili, já to dokážu taky.“ Podívám se na sestry. „Mám vás ráda, za chvíli se zase uvidíme.“ Zamávám jim a odejdu.

Vyrazím k chodbám k západnímu křídlu s batohem s věcmi, které jsem si sbalila, a s mapou v ruce, kterou jsem našla v knihovně. Po pár minutách bloudění tam konečně dorazím. Je tam úplně prázdné. Nikde žádný nábytek, nic, žádné známky, že by tady kdosi žil. Obejdu celé křídlo asi třikrát dokola a potom to vzdám. Sednu si na studenou kamennou zem a opřu se zády o stěnu, na které něco hodně dávno viselo. Chvilí přemýšlím, co budu dělat, když jsem tu nic nenašla. V tom mě začne něco tlačit na zádech. Upravím si oblečenou bundu, kterou jsem si předtím oblékla, protože tu je zima jako v lednici. Opět se opřu, ale stále něco není v pořádku. Otočím se a všimnu si, že jsou na stěně nějaké rýhy, které vedou k pravému rohu stěny. Následuji je a pak si všimnu malé zlaté páčky. Snažím se ji zmáčknout, ale dlouho se nepoužívala, takže musím projevit hrubou sílu, abych s ní pohnula. Konečně povolí, ale nic se neděje. Vydechnu a znovu se opřu o stěnu. Jakmile se opřu celou vahou, stěna povolí a začne se hýbat a já vpadnu dovnitř tajně chodby.

Podívám se na mapu, zda je tam chodba zaznamenaná, ale po ní ani stopy.

Sroluji mapu a nechám ji na zemi a pokračuji chodbou dál. Při mém pohybu se začínají rozsvěcet pochodně, aby mi svítily na cestu. Po hodině chůze přijdou točité schody dolů. Nemám moc na výběr, takže pokračuji dolů. Po tisícovce schodů se dostanu k jeho konci, tam však světlo končí. Vezmu poslední pochoděň ze schodiště a jdu na druhou stranu místnosti. Jsem pár metrů pod zemí, takže je tu větší zima než jsem očekávala.

Na konci chodby spatřím staré dveře, které jsou zavřené. Jejich lesk novoty se už vytratil a nachází se na nich jen staré ošklivé dřevo. Jejich klika tu už je dlouhou dobu. Její zlatá barva je dávno pryč. Když k nim přistoupím blíže, cítím volání tajemství za nimi, které mě nabádá je otevřít. Vezmu za kliku a dveře otevřu. S vzrjícími zvuky se pomalu otevrou. Za nimi je tma a prázdnota. Překonám svůj strach a pomalu vejdu do místnosti. Všude je tma. Posvítím si pochodní, ale je to jen další dlouhá chodba. Opatrně tam vkročím a dveře se za mnou hned zavřou.

Další tajemné dveře. Po hodinách cesty jsem opět narazila na další dveře, ze kterých klíčovou dírkou vede sluneční světlo. Musí to znamenat, že jsem šla celou noc. Vezmu za kliku a dveře otevřu. Konečně se nadechnu čerstvého vzduchu. První co mě udeří je sluneční svit. Je krásný letní den. Popojdu, abych se porozhlédla, kde jsem se to ocitla. Vylezla jsem ze země a to doslova. Dveře jsou zabudovány v zemi a dobře skryty. V dálce spatřím hradby a slyším řinčení kovu o sebe. Vydám se k nim.

Jakmile dorazím dovnitř, zjistím, že to nejsou ledajaké hradby, ale že to je celé město, ve kterém zuří bitva. Najdu nejbližší meč a začínám se protloukat bitevním polem. Po pár metrech zahlédnu dvě známé osoby. Když se dostanu blíž, poznám je.

O dvanáct měsíců později:

Po vyhrané bitvě jsem zůstala se svými bratry v Nové Adreidě, abych jim pomohla s důsledky války. I po těžkých měsících se pro mě stala novým domovem. Našla jsem tajné místo, které bylo zachráněné. Odkaz mé babičky Evelin se špatným vládcem po její smrti. Proto jsme se spolu s bratry rozhodli její odkaz znovu obnovit a dát Nové Adreidě nový vzhled a vytvořit domov lidem, kde je vše možné.

Kdybych tenkrát ty tajné dveře neotevřela, nenašla bych sebe samu. Jediné co je potřeba udělat je uchopit kliku a otevřít.

Anna Gregarová